

komme til at beherſke hele Staten. Det er for at forebygge dette, at man i næſten alle conſtitutionelle Forfatninger, idetmindſte i alle dem, der have beſtaaet i vanſkelige Tider, har anſeet det for et fuldkomment nødvendigt Correctiv, at have to Kamre, to Afdelinger af Rigsdagen, ikke fordi jo alle de, der praktiſere deri, daglig have havt Fornemmelsen af, at det er forbundet med meget ſtore Beſværligheder. Der er intet Spørgſmaal om, at paa den ene Side Regjeringsmagten vilde kunne fremtræde med en ganſke anden uimodſtaaelig Energi, ſom det ſ. Ex. var Tilfældet med det franſke Convent, der ikke havde dette Correctiv, og paa den anden Side Forretningerne vilde kunne gaae ganſke anderledes let og hurtigt, naar man kun havde eet Kammer. Man har anſeet det for aldeles nødvendigt, at der ved Siden deraf maatte være et ſaadant Correctiv, hvor der idetmindſte var Sandſynlighed for, at ikke denne Gensidighed vilde gjøre ſig gjældende, thi, er Gensidigheden i den Grad herſkende over hele Nationen, at hvilkenſomhelſt Valglov, hvilkenſomhelſt Forſjelligheder der end kunde ligge til Grund for et ſaadant Toſammerſyſtem, dog begge Thing ere enige om Noget, ſaa maa det ſkee, og ſaa maa Folket ſtage, hvad der følger paa; men hvor der er kun Gensidighed i det ene Thing, der ſkal det andet Thing være Correctivet. Naar det alſaa nu bringes derhen, at en i et af Thingene herſkende Majoritet, bragte det andet Thing til, om ikke i Theorien ſaa dog i Praxis, at betragte Thingene ſaaledes, at, naar en Sag var afgjort i det ene Thing, ſaa var den derved tillige afgjort for hele Rigsdagens Vedkommende, ſaa er det ganſke viſt, at ſaa havde vi en Maade, hvor paa vi kunde komme til en let og endelig Løsning, men ſaa er det ogſaa ganſke viſt, at Forfatningen var kaſtet overende, forſaavidt ſom det væſentlige Moment i Forfatningen, at der ſkal være en ſelvſtændig Mening, der ſkal kunne gjøre Modſtand mod en ſaadan Gensidighed, var ſalden bort. Det er ligesaa viſt, og det tillod jeg mig ſærligt at fremhæve, da Sagen var under Behandling første Gang, at man ikke letſindig ſkal fremfalde en ſaadan Conflict, og at, hvis ikke det hele ſkal være et

reent Spil, der maa viſes ſtor Imødekommen fra begge Sider; men jeg troer nu ikke, at noget Menneſke ſkal kunne beſtyrke Landſtinget for hverken ved ſin tidligere Virkſomhed eller, og det allermindſt ved ſin Virkſomhed i denne Sæſſon, i ſaa Henſeende at have villet gjøre noget Forſøg paa at ſkaffe ſig ſelv ſærintrigende Indflydelse, hvortil jeg naturligtvis ikke regner, at et eller andet Lovudkaſt paa Grund af, at der i ſamme var ſtrevet en feil Dato, er blevet ſendt tilbage; thi en Correcturlæsning, troer jeg ikke, at nogen Majoritet vil kunne have Noget imod; men det maa erindres, at hvor den egentlig har været Principſpørgſmaal, er denne Sag den eneſte, hvor Landſtinget har gjort nogen virkelig væſentlig Afvigelse fra de Beſlutninger, der ere komne til os fra det andet Thing, og det vil erindres, at dette ikke er ſkeet derved, at Landſtinget har opſtillet noget Nyt og Selvſtændigt, men derved, at det har ſluttet ſig til Regjeringen, til det oprindelige Regjeringsudkaſt, og det vil dernæſt erindres, at dette er ſkeet ved et Spørgſmaal, ſom ikke væſentlig henhører under Rigsdagen, men ſom i ſit Vaſen hovedſagelig henhører under Regjeringen, idet der ikke er Spørgſmaal om Bevillingen af det Pengebælob, man vil offere til dette Diemed, men der er Spørgſmaal om en Fordeling deraf imellem Regjerings Embedsmænd. Man vil endelig erindre — og dette er en tredie Betragtning, ſom jeg af let forklarlige Grunde ikke tidligere har nævnt, men dog nu ſkal antyde — at der er en ſærdels praktiſk Nødvendighed tilſtede for, at denne for hele Embedsſtanden gjældende Lov maa blive eens i hele Monarchiet, og at vi her i en langt mere directe Forſtand end i de fleſte andre Tilfælde komme til at give en Lov for Landſdele, der ganſke viſt ſtaaer under en Fallesregjering, men for hvilke vi dog ikke have nogen directe Ret til at give Love. Jeg troer alſaa, at man ikke kunde have valgt — jeg ſkal paa dette Sagens Stadium aldeles afholde mig fra Spørgſmaalet om, hvem der har Ret til Realiteten — nogen mere berettiget og beſſeden Plads end den nærværende, hvor man imod Folkethinget ikke opſtillede noget Nyt, men beholdt ſig til Regjeringen i den Sag, der efter de anførte Betragtninger maa betragtes ſom